

I en Skrivelse til Indenrigsministeriet af 21de December 1883 ndtaler derhos Silkeborg Kommunalbestyrelse sig saaledes:

„Ligesom Randers Byraad maa Silkeborg Kommunalbestyrelse udtale, at man paa det Bedste maa anbefale de Gudenaas tilstødende Lodseieres Dnske om at Frisenvold Laregaards Eneret til Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaas maatte kunne afløses og bortfalde i det almindelige Vels Interesse.“

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministerens Overveielse.*)

8. Fra Skipper J. T. Kruuse i Korsør om paany at faae indledet Undersøgelse ved en Sættedommer i den mod ham anlagte Sag betræffende de af ham brugte Udtalelser med Hensyn til den i flere Blade benævnte „den saakaldte Korsørske Mordsg“. (Indbragt den 22de Januar af Folkethingsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds, Alberti.)

Andragendet er saalydende:

„Undertegnede tillader sig herved at andrage om paany at faae indledet Undersøgelse ved en Sættedommer i den af Sorø Amt mod mig anlagte Sag betræffende de af mig brugte Udtalelser med Hensyn til den i flere Blade benævnte: „den saakaldte korsørske Mordsg“.

Til nærmere Belysning og Motivering af ovenansførte Andragende anføres Følgende:

Ehvende Dagen efter Glarmester Bærenkens Forvinden, omtrent ved Middagstid, kom Hr. Politibetjent Wind til mig, der tillige med mine Søner vare beffæstigede med bort Arbeide, med Anmodning om at vise ham den Tjeneste: „at fiske Bærenken op, for jeg holder ikke af, at han skal drive om i Havnen“. Til denne Anmodning — fremjat af en af Politiets Betjente — forekom det mig, at jeg havde baade en moralsk og en Borgerpligt at opfylde, hvorfor jeg svarede: „Ja, det skal være mig kjært, om vi kunne finde ham“. Betjentens Svar derpaa lød: „Ja, det skal vi nok“. Seg og mine 2 Søner i Følge med ovennævnte Politibetjent begave os derefter strax til Havnen. Ankommen dertil, yttrede Politibetjent Wind: „Her er Stedet, hvor han er kommen ud“, og pegende ned i Vandet, tilspøiede han: „Og der ligger han“. Efter at denne Udtalelse var falden, forlode mine 2 Søner Betjenten og mig for at skaffe en Baad tilveie, medens vi to (Betjenten og jeg) forbleve staaende paa Stedet. Efter at være kommen ned i Baaden, der laa fortøiet ca. 50 Alen fra vor (Betjentens og min) Standplads, begyndte de strax ved Hjælp af en Vandkikkert at søge langs Holværket, hvortil Betjent Wind bemærkede: „Det behøver De ikke, her er Stedet, hvor han er kommen ud, og der ligger han“. Som Følge af denne Udtalelse opgave mine Søner at søge langs Holværket og begave sig til det af Betjenten anthydede Sted. Efter at være ankommen hertil, udbrød Betjenten: „Lidt længere ud fra Holværket“. Dette Raabud blev efterkommet, og ved at søge — paa Grund af Vandets grumsede Tilstand kunde Vandkikerten ikke benyttes — med en lang Stage, hvortil var vedhæftet en tregrenet Brøndsgøjer udbrød den ene af mine Søner: „Der havde jeg fat paa Noget“. Til dette Udbrud faldt fra efternævnte Betjent den for mig meget gaadefulde Udtalelse: „So, det passer, her er Stedet, det er ham, der ligger han“. At jeg ovenfor har benyttet Udtrykket „meget gaadefulde Udtalelse“ beror paa, at nævnte Ord fra Betjenten faldt i samme Dieblif, som min Søn havde Følelsen af, at han med Brøndsgøjeren havde berørt en Gjenstand ved Bunden, og endnu forinden at dette „Noget“ var kommet saa høit op i Vandet, at det var muligt at sfjelne, hvad eller hvilket det var, som de vare stødte paa. — Endnu gaadefuldere forekommer det mig, at Betjenten, uden at afvente Synet af den fundne Gjenstand, bad mig: „Vil De sørge for, at lægge ham op i Slæbestedet, men pas paa, at Ingen kradsjer ved ham eller besfuer ham“, hvorpaa han

*) Se nedenfor Sp. 1331.